

Finlands nya lagstiftning angående unga förbrytare.

Av professor O. HJ. GRANFELT.

Ungdomsbrottsligheten och dess bekämpande är ett av nutidens mest dryftade problem, ej mindre den samhällsprofylax, vilken har natur av barnavård, än den som avser unga förbrytare, vilka nått kriminellt ansvarig ålder. Också i Finland ha dessa spørsmål länge varit föremål för överläggning. Allaredan år 1905 förelåg ett på svenska tillgängligt betänkande jämte förslag beträffande skydds-
uppfostran. År 1921 framlades i såväl svensk som finsk språkdräkt ett vidlyftigt kommittébetänkande angående samhällets barn- och ungdomsskydd. Jämväl i ett av professor *Allan Serlachius* samma år, 1921, utarbetat utkast till strafflag för Finland är unga förbrytares straffrättsliga behandling särskilt beaktad. Alla dessa projekt hava emellertid helt och hållet haft en förberedande karaktär. De hava icke omedelbart resulterat i någon legislation. En ny kommitté blev senare åter tillsatt med uppdrag att utarbeta förslag till ändrad lagstiftning om unga förbrytare. Kommitténs motiverade förslag — i tryck tillgängligt endast på finska språket — framlades år 1937. Och på basen av detta överlämnades till riksdagen en regeringsproposition i ämnet. Riksdagens behandling av propositionen resulterade i en lag om unga förbrytare, utfärdad den 31 maj 1940. Samma dag gavs en annan särskild lag angående ändrad lydelse av det kapitel i gällande straffverkställighetsförordning, vilket handlade om den straffrättsliga behandlingen av unga förbrytare. Kapitlet anges i dess rubrik handla

om »ungdomsfängelse«. Denna nya lagstiftning var avsedd att vinna tillämpning från den 1 jan. 1942. Mellankomna omständigheter hava likvisst orsakat, att lagarnas genomförande uppskjutits till början av år 1943. Nödiga administrativa verkställighetsbestämmelser äro redan utarbetade, men hava ännu ej utfärdats.

Jämlikt Finlands nu gällande strafflag räknas såsom barn den, vilken ej fyllt 15 år, och såsom ung person den, vilken befinner sig i en ålder mellan 15 och 18 år. De förra äro straffria. Ifall ett barn begår en handling, som utförd av en kriminellt ansvarig person hade karaktär av brott, kan från samhällets sida mot barnet vidtagas åtgärder innefattande vård och uppfostran, närmare angivna uti lagar av år 1936 om »barnskydd« och »kommunal vårdnämnd«, kompletterade medelst detaljbestämmelser givna i verkställighetsförfordningar. Ännu gällande strafflag berättigar också domstol att beträffande barn, som uppnått 7 års ålder, besluta till uppfostringsåtgärder, men denna befogenhet skall helt och hållet överflyttas på de kommunala vårdorganen så snart 1940 års lag om unga förbrytare träder i tillämpning. Gällande barnskyddslag ger kommunal vårdmyndighet rätt att skrida till vård- och uppfostringsåtgärd mot barn i regel intill dettas 16de år och där åtgärden föranledes av straffbar handling, vara åtal eller straff ej följt, t. o. m. därefter. Även mot ung person mellan 16 och 18 år kan uppfostringsåtgärd beslutas. Innebär åtgärden att barnet eller den unga brottslingen omhändertages av vårdnämnden å orten, skall beslutet underställas socialministeriets prövning och fastställelse. Anordnad dylik omvårdnad upphör vid uppnådd 21 års ålder, likväl icke förrän 1 år efter omhändertagandet.

Den år 1940 givna lagen angående unga förbrytare betecknar som sådan person, vilken vid begåendet av straffbar gärning fyllt 15 men icke 21 år. Den för unga förbrytare stadgade speciella formen av frihetsstraff — s. k. ungdomsfängelse — kan likväl beslutas ända intill dess

gärningsmannen uppnått 23 år. Dessa åldersbestämmelser medföra emellertid ingen ändring av strafflagens stadganden om nedsatt straff för dem, vilka i en ålder mellan 15 och 18 år föröva brott.

Ett länge debatterat straff- och straffprocessrättsligt spörsmål — behandlat även vid det 13:de nordiska juristmötet i Helsingfors år 1925 (De tryckta förhandl. s. 126—157 o. bil. 5) — är önskvärdheten av den s. k. opportunitetsprincipens tillämpning. En varm försvarare av denna grundsats var referenten vid det nordiska juristmötet, professorn vid Uppsala universitet *Engströmer*. Denne ville under vissa förutsättningar ej mindre tillerkänna åtalsmyndigheten rätt att frångå åtal än ge även domstol en diskretionär makt att avstå från påyrkat straff. Också från dansk sida — højesteretsdommer *Topsøe-Jensen* — påyrkades en dylik befogenhet. Och bland de fall då denna kunde te sig t. o. m. såsom en akt av materiell rättvisa eller åtminstone vore av både general- och individualpreventiva skäl fullt motiverad nämndes brott begångna av unga personer.

Lagen av 1940 godtar, med undantag för gärningar straffbara enligt strafflagen för krigsmakten, såsom regel i full utsträckning opportunitetsprincipen beträffande överträdelse, vilkas förövare vid brottets begående icke fyllt 18 år. Rätten att »eftergiva åtal« är given för åtalet i fråga behörig offentlig åklagare. Och jämväl för åtalets handläggning kompetent domstol har berättigats att »avstå från att döma till straff«. Allmänna subjektiva betingelser härför äro, att gärningsmannen prövas i det föreliggande fallet hava handlat av »oförstånd eller tanklöshet« och att »skäligen anledning finnes antaga«, att den skyldiga »skall låta sig rätta, utan att han dömes till straff«. Under dessa förutsättningar är såväl åklagarens som domstols diskretionära makt sakligt obegränsad beträffande brott emot strafflagen XI:4 a och XVI:24, d. ä. förbrytelser innefattande högförräderisk propaganda eller ock offentlig nedsät-

tande av eller ådagalagd missaktning mot riksdagen, regeringen eller myndighet. Vidkommande andra brott är offentlig åklagares befogenhet sakligt betingad därav, att fråga är om en förseelse, vars straffmaximum in abstracto är allenast böter eller fängelse i högst 3 månader. Och domstols motsvarande rätt är inskränkt till förbrytelser, som den in casu prövar medföra blott bötesstraf eller fängelse ej över 6 månader. Varken offentlig åklagare eller domstol äro berättigade att göra besluten om eftergivande av åtal eller straffdom villkorliga, vare sig temporärt eller annorledes, icke ens i kombination med ett förordnande om skyddsövervakning. Dock äro vardera förståndigade att genast om beslutet anmäla hos vederbörande kommunala vårdnämnd, vilket säkerligen är påbjudet för att bereda vårdnämnden tillfälle att skrida till de skydds- och uppfostringsåtgärder nämnden finner påkallade.

Av det anförda framgår att beslut om eftergivande av åtal eller straff icke är liktydigt med s. b. villkorlig straffdom. Den nya lagen av 1940 utesluter emellertid icke sådan dom beträffande unga förbrytare. Tvärtom är dess användning uttryckligen frigjord från den för fullmyndiga brottslingar allt fortfarande gällande inskränkningen att villkorlig straffdom ej må ges, där den skyldiga under senaste 10 år före brottet ädömts eller undergått frihetsstraff i 6 månader eller därutöver. Ung förbrytare kan således, även om detta varit fallet, erhålla villkorlig straffdom. Av mycket stor, särskilt individualpreventiv betydelse är ock den för finländsk rätt nya bestämmelsen, att ung förbrytare, som genom dylik dom beviljats exekutionsanstånd, skall den »prövotid« honom förelagts stå under övervakning, så framt icke domstolen föreskrivit motsatsen. Lagen innehåller slutligen även den bestämmelse, att därest ung förbrytare, den där erhållit villkorlig straffdom, under övervakningstiden minst 6 månader förhållit sig väl och om även eljest skäl finnes för antagandet, att fortsatt övervakning ej är av nöden, denna på övervakarens förslag kan upphävas

av justitieministeriets fängvårdsverk. Då övervakning anordnas, utses tillika till övervakare antingen lämplig person eller vårdförening eller ock hänskjutes frågan härom till vederbörande kommunala vårdnämnd. Har övervakningens ledning anförtrotts vårdförening eller vårdnämnd, ankommer det naturligtvis på dessa att överlämna dess praktiska genomförande åt lämplig funnen person. Övervakningens allmänna ändamål anger 1940 års lag vara att »hindra den dömda att begå nytt brott och att stödja honom i hans strävan att leva klanderfritt«. I själva lagen är ock påbjudet en viss begränsning av den övervakades frihet att välja bostad och arbetsplats. Beträffande övervakningens närmare organisation, övervakarnas kvalifikationsbetingelser och funktionssätt hava allaredan förslag utarbetats, vilka, såsom här förut antytt, äro avsedda att i sinom tid uti administrativ ordning genomföras. Av särskilt intresse är måhända det, som föreslagits angående utsedd övervakares plikt att för sin blivande verksamhet förskaffa sig nödiga förutsättningar genom »noggrann kännedom om den övervakades brott och motiven därför samt om den övervakades person, hans tidigare levnadsöden och de förhållanden, i vilka han levat«. Vidkommande domstols makt att beorda till verkställighet villkorligen ådömt straff är uti lagen av 1940 stadgat, at detta får ske jämväl¹⁾ på yrkande av övervakaren ävensom att dylikt beslut kan föranledas också av visad ohörsamhet mot den, vilken handhar övervakningen.

I 1940 års lag ingår även ett antal bestämmelser, vilka hänföra sig till själva rättegången i mål, där åtal utföres mot ung person. Sålunda är det föreskrivet, att vid domstol med flere självständigt dömande divisioner, dylika mål skola handläggas vid en och samme avdelning. Härigenom skapas, så har givetvis lagstiftaren hoppats, garantier för önskvärd förtrogenhet och större intresse för arten av dessa

¹⁾ Förut blott på yrkande av offentlig åklagare eller målsägare.

mål hos domstolarna i de största bostadscentra, där det kan befaras att antalet unga brottslingar är störst. Beaktansvärd är ock det uttryckliga påbudet, att ej allenast den offentliga åklagaren i målet utan jämväl domstolen åligger söka verka för en ingående utredning rörande allt det, som kan anses vara av betydelse för bedömandet av den anklagades individuella kriminalitet. Förfarandet i dessa mål bör sålunda ej bliva schablonmässigt accusatorisk, utan även från rättens sida gestaltas välvilligt paternellt undersökande, inkvirerande. En nyhet i den finländska straffprocessrätten är stadgandet, att därest ung åtalad person, som är för målet häktad, åstundar rättegångsbiträde, men till följd av medellöshet ej kan förskaffa sig sådant, rättens ordförande åligger därtill förordna någon, vilken utöver sakköraryrke, så framt detta låter sig göra utan avsevärd svårighet eller olägenhet. Den förordnade tillkommer skäligt arvode ur statsmedel till det belopp, som av domstolen godkännes. Till bestämmelser, som ha avseende på pågående rättegång, böra även hänföras de föreskrifter, vilka inskräpa att unga förbrytare såsom rannsakningsfångar få använda egna kläder och, så vitt detta är möjligt, böra hållas avskilda från andra fångar och, medan de uppehålla sig i domstolens förrum, även från allmänheten.

Lagens om unga förbrytare och lagändringens rörande ungdomsfängelse huvuduppgift är att ordna den penitentiära behandlingen av unga förövare av brott.

När en person förklarats skyldig till en eller flere i en ålder mellan 15 och 21 år begångna förbrytelser och härför ådömts frihetsstraff sammanlagt eller sammanräknat ej under 6 månader och ej över 4 år, skall den dömda, innan straffet befordras till exekution, underkastas en särskild undersökning, förutsatt att han ännu ej uppnått 23 års ålder. Detta gäller likväl icke då straffdomen givits till följd av högförräderi, landsförräderi eller offentligen framförd

eller utspridd förklenande eller grundlös uppgift ägnad att nedsätta eller väcka missaktning gentemot riksdagen, regeringen eller offentlig myndighet. Den påbjudna undersökningen ankommer på en inom fängelseväsendet existerande speciell myndighet, den s. k. fängelsedomstolen, ursprungligen tillsatt för att besluta rörande behandlingen av farliga återfallsförbrytare och sammansatt av ett antal för ändamålet kvalificerade personer under ordförandeskap av överdirektören för fångvårdsverket. Där denna domstol finner detta opportunt, kan den ombetro undersökning åt någon person speciellt ägnad för uppdraget. Undersökningen avser att vinna klarhet därom, huruvida anledning finnes antaga, att den sakfällda är »utvecklingsduglig« och »i behov av sådan fostran och undervisning, som kan erhållas i ungdomsfängelse«. Sedan denna undersökning är slutförd — den tid denna varar räknas som strafftid — tillhör det fängelsedomstolen att med ledning av den vunna utredningen bestämma, om straffet skall verkställas i ungdomsfängelse eller i ädömd form, tukthus eller fängelse. Beslutet är inappellabelt och omedelbart exegibellt.

Straff som undergås i ungdomsfängelse avser framförallt att verka »uppfostrande«, att vänja fången vid arbete och att inlära honom ett yrke, varav han efter frigivningen kan få sin utkomst. För att detta må uppnås och för att motverka den allmänt erkända menliga påföljden av korta frihetsstraff är bestämt, att strafftiden i regel skall förlängas med 2 år för den, vilken ådömts tukthus och med 1 år för den som fällts till fängelse. Denna förlängning är likväl icke obligatorisk, utan fängelseledningen har givits rätt att med beaktande av fångens förhållande under strafftiden och dennes därmed harmonierande utveckling förklara straffet vara utståndet så snart den i domen fixerade strafftiden tilländalupit. Dessutom förefinnes även för ungdomsfångarna möjligheten att redan tidigare villkorligen friges. Förutsättningarna härför äro dock i någon mån strängare

än för vanliga straffångar¹⁾. Villkorlig frigivning kan nämligen icke beviljas förrän fången av sitt straff utstått minst 1 år och denna fängelsetid innefattar åtminstone $\frac{1}{3}$ av hela fångens förlängda strafftid. Dessutom förutsättes att villkorlig frigivning prövas vara för fången lämplig med hänsyn till hans uppfostran och utveckling.

Ett mellanstadium — med karaktär av övergångsanstalt — skapas genom det för unga förbrytare nya stadgandet, att den, som uppflyttats till högsta fångklassen, icke blott kan utan bevakning ombetros arbete utanför straffanstalten, utan även beviljas rätt att besöka sina anhöriga, sin uppfostrare eller sin blivande arbetsgivare och att för detta ändamål vistas utom fängelset högst 1 vecka i sänder.

De allmänna föreskrifterna om villkorligen frigiven fånges skyldigheter vid frigivandet och under den s. k. prøvotiden gälla jämväl unga förbrytare. Dock är särskilt bestämt att övervakningen, synnerligast om den villkorligen frigivna ännu ej fyllt 18 år, kan överlämnas även åt kommunal vårdnämnd.

Uti den nya lagen är ock den möjlighet beaktad, att i ungdomsfängelse intagen förbrytare ånyo åtalas för brott. Ifall den nya förbrytelsen begåtts förrän förordnandet om hans intagning i ungdomsfängelset meddelats, skola de

¹⁾ I avseende å villkorlig frigivning av straffånge göres skillnad emellan sådan, vilken i regel inträder omedelbart i grund av lag och sådan villkorlig frigivning, som beviljas enligt prövning i varje fall. Den först angivna inträder, då minst 6 månader av ådömt frihetsstraff på viss tid avsuttits och blott $\frac{1}{12}$ av hela strafftiden återstår. Justitieministeriets fångvårdsverk är likvisst given makt att på hemställan av vederbörande fångelsedirektion föreskriva, att fånge må kvarhållas i straffanstalten intill strafftidens slut. Beträffande den på prövning beroende villkorliga frigivningen är bestämt, att straffånge, den där befinner sig i högsta fångklassen och avtjänat $\frac{2}{3}$ av honom ådömt viss tids frihetsstraff, dock minst 6 månader, kan med eget samtycke på förslag av direktionen vid vederbörande straffanstalt eller efter dennas hörande villkorligen frigis genom beslut av justitieministeriets fångvårdsverk.

å dömda straffen sammanläggas under tillämpning av den i finländsk rätt stadgade grundsatsen om reduktion av det mildare straffet. Härvid beaktas det tidigare å dömda straffet såsom detta i själva straffdomen fixerats. Fängelsedomstolen tillhör det att besluta, huruvida det sammanlagda straffet må undergå i ungdomsfängelse eller vanlig allmän straffanstalt. Om återigen det nya brottet förövats efter der fången intagits i ungdomsfängelse, evad han då ännu befunnit sig där eller redan kommit i åtnjutande av villkorlig frihet, skola de båda straffen, det först å dömda sådant detta av domstol utmätts, kumulationsvis sammanräknas. Å fängelsedomstolen ankommer det därefter att bestämma, om det sammanräknade straffet bör undergå i ungdomsfängelse eller i allmän straffanstalt. I de händelser, då de sammanlagda eller sammanräknade straffen skola avsittas såsom vanligt frihetsstraff, bör naturligtvis från slutstraffet avdragas den del av det först å dömda straffet, som redan avtjänats, varvid ungdomsfängelse anses likvärdigt med den mildare allmänna formen av frihetsstraff d. ä. fängelse. Vad slutligen beträffar den eventualitet att ung förbrytare, som försatts i villkorlig frihet, anses hava förverkat sin frihet, fastän han icke gjort sig skyldig till nytt brott, så tillkommer det även i denna händelse fängelsedomstolen att avgöra om återstoden av straffet må undergå i ungdomsfängelse eller verkställas i å dömd form d. v. s. tukthus eller fängelse.

Beträffande ungdomsfängelse stadgar lagnovellen av 1940, att detta »är en av staten upprätthållen särskild anstalt eller avdelning av anstalt». Enligt Förordn. angående fängelseväsendet administreras denna av justitieministeriets fångvårdsverk. Uti förslaget till förordn. om ungdomsfängelse säges, att då tjänst eller befattning vid ungdomsfängelse skall besättas, avseende bör fästas särskilt vid »sökandens fackkunskap och förmåga att uppfostra unga fångar». Såsom en komplementföreskrift, given i avsikt att göra funk-

tionärerna vid en dylik straffanstalt »förtrogna med behandlingen av unga fångar« och för att vinna »gott samförstånd« dem emellan, framstår bestämmelsen, att fängelsets föreståndare åligger minst 4 gånger om året kalla dess tjänstemän och befattningshavare till gemensam »rådpläging«. Dessa administrativa direktiv stå i samklang med ungdomsfängelsets här tidigare antydda lagbestämda uppgift att framförallt betjäna straffets »uppfostrande« syftsmål. Det har ock därför stadgats, att då ådömt frihetsstraff verkställles i ett ungdomsfängelse, någon skillnad ej må göras emellan olika straffarter, utan böra alla fångar anses intaga samma ställning, evad det straff som ådömts är tukthus eller enkelt fängelse. Detta hindrar naturligtvis icke, att även fångarna i ett ungdomsfängelse fördelas i klasser. Sådant är tvärtom uttryck påbjudet. Och åtskillnaden mellan klasserna bör bestå i förmåner, vilka förmå fångarna att eftersträva uppflyttning till högre klass. Enligt förslaget till förordning om ungdomsfängelse hava klasserna, med beaktande av den progressiva behandlingen, bestämts till 3, nämligen »läro«-, »prövo«- och »förtroende«-klassen, varjämte vid sidan av dessa bör finnas en »disciplin«-klass. Början av sin strafftid skall även den, som intagits uti ungdomsfängelse — liksom vanliga straffångar — hållas i enrum å s. k. »mottagningsavdelning« högst 30 dagar. Det åligger fängelsets funktionärer att härunder göra sig förtrogna med fångens person och tidigare levnad samt att för honom klarlägga fängelsets ändamål och ge nödiga anvisningar. Vidkommande den tid varje fånge måste tillhöra läroklassen är föreslaget, att denna, om hans strafftid är högst 2 år, bör vara åtminstone 4 månader och vid fall av längre strafftid minst 6 månader. Uti prövoklassen skall återigen varje fånge tillbringa åtminstone 3 månader, innan han kan uppflyttas till förtroendeklassen. Rätten att besluta härom tillhör fängelsets direktion.

Den högsta, d. ä. »förtroende«-klassen, är avsedd att under strafftidens slutskede i viss mån gestalta sig såsom

en övergåensanstalt. Sedan fången tillhört denna klass åtminstone 3 månader samt därunder förhållit sig väl och visat sig pålitlig, kan han nämligen ej allenast ombetros en arbetsledares uppgifter, tillåtas utföra uppdrag utanför fängelset och arbeta tillsammans med fria personer, utan jämväl, sedan fången avsuttit den strafftid som i straffdomen bestämts, med fångvårdsverkets begivande av fängelse-direktionen i den utsträckning här tidigare angivits göra besök utom anstalten.

I fråga om de unga förbrylarnas intellektuella uppfostran är redan i lagnovellen rörande ungdomsfängelse sagt, att den fånge, som icke tidigare åtnjutit »folkskoleundervisning«, skall i fängelset meddelas sådan. Därjämte bör honom givas »allmän medborgerlig uppfostran«, ägnad att väcka och höja hans personliga ansvars känsla. Härvid må särskilt, så har man tänkt sig, hans uppmärksamhet riktas på medborgarens allmänna samhällliga rättigheter och skyldigheter.

Arbetsvång åvilar ungdomsfängelsets interner. Den obligatoriska arbetstidens längd är 8 timmar. Fångarbetet, den undervisning och handledning, som härvid meddelas, bör så ordnas, att varje fånge, om möjligt, under fängelsetiden lär sig ett yrke, varav han i framtiden kan förvänta sin utkomst. Tvångsarbetet utföres för statens räkning. Flitig fånge skall emellertid tillgodoräknas »spar- och flitpenning«. Och fånge tillåtes jämväl under sin fritid utföra eget arbete. Använder han härvid anstaltens material, bör dock detta av honom ersättas. Förfärdigade föremål kan fången antingen berättigas själv inneha och nyttja eller ock må dessa till hans förmån försäljas.

I fråga om spar- och flitpenningarna samt den inkomst, vilken influtit för fångens fritidsarbete, gälla överhuvudtaget samma regler som beträffande den spar- och flitpenning, vilken tillgodoräknas straffångar, de där undergå tukthusstraff och belinna sig i högsta straffklassen. Likvisst kan föreståndaren för ett ungdomsfängelse berättiga fånge att

använda hela sin flitpenning och hela inkomsten av eget arbete till skadestånd åt den, som genom hans brott drabbats av lidande eller till understöd åt »nära anhörig» såsom ock till kostförbättring, »skälig välfägnad eller någon bekvämlighet».

Vidkommande själva fångbehandlingen äro ytterligare några regler givna, vilka gälla ungdomsfängelse och dessas interner i gemen. Sålunda är uti straffverkställighetsförordningens lagnovell stadgat t. ex. att i samma ungdomsfängelse aldrig får intas både män och kvinnor, att fångarnas dräkt bör skilja sig från den, vilken bäres av ordinära straffångar och att ung förbrytare i högsta klassen t. o. m. kan ges rätt att nyttja egna kläder; att fånge mot sin vilja ej får hållas i enskild cell dygnet om längre tid än 3 månader utan avbrott; ävensom att fångarna enligt fängelseföreståndarens prövning få brevväxla och sammanträffa med sina anhöriga. Hälsosynpunkter hava betingat de föreslagna föreskrifterna, att i avseende å »matordningen» hänsyn speciellt bör tas till »uppväxtälderns krav», att fångarna böra, så långt görligt, tillbringa fritiderna utomhus och härvid sysselsätta sig med idrott och annat sådant, som är ägnat att främja deras kroppsliga utveckling samt att de icke få tillåtas röka tobak.

Vidkommande ung förbrytares behandling, då denne brutit emot ordningen inom ungdomsfängelset, är den allmänna anvisning given, att fängelsets föreståndare, innan han skrider till disciplinära straffåtgärder, bör söka på lämpligt sätt rätta den felande genom att inskränka eller fråntaga honom beviljade förmåner eller förtroendeuppdrag. Fängelsedirektionen är ock uttryckligen tillerkänd makt att redan med anledning av ordningsförseelser eller dåligt uppförande förflytta fången till en särskild disciplinklass. Detta kan ske antingen för bestämd eller för obestämd tid. Om emellertid det senare skett, bör fängelsedirektionen, sedan fången tillhört straffklassen i 3 månader, en gång i månaden pröva och besluta rörande hans fortsatta kvarhållande

eller överförande till annan fängklass. Själva fängbehandlingen uti disciplinklassen skall utmärka sig genom skärpning i avseende å boningsrum, arbete och fritid. Direktionen äger jämväl bestämma, att den felande förverkat sin spar- och flitpenning. Möjliga äro därjämte de disciplinära straff, vilka gentemot vanliga straffångar äro tillåtna. Likväl bör mörk cell undvikas. Och endast uti oundgängliga fall må ung förbrytare beläggas med fängsel.

För den händelse fängsedomstolen prövat, att skäl ej finnes för ung förbrytares intagande i ungdomsfängelse, skall han utstå sitt straff i ådömd form, fängelse eller tukthus. Om en sådan brottsling vid ankomsten till straffanstalten ännu ej fyllt 21 år, hänföres han till en särskild grupp av straffångar, de s. k. unga fångarnas. I 1940 års lag om unga förbrytare är uttryckligen stadgat, att dessa böra hållas avskilda från äldre straffångar, vilka befaras inverka skadligt.